

Karsten From, der hele Aftenen havde været usædvanlig tavs og neddæmpet, udbad sig nu Tilladelse til at „benytte disse sidste kostbare Minutter“ til at fremsætte et Forslag.

„De talte før saa elskværdigt om mine Studier til Deres Portræt. Jeg kommer derved til at tænke paa, at vi nu gerne skulde have endelig afgjort, hvad for et af dem der skal benyttes. De selv, kære Jægermester, har aabenbart vanskeligt ved at træffe Valget. Vilde det ikke være en heldig Løsning af Spørgsmaalet, om vi kunde formaa Frøken Abildgaard til at overtage Hvervet som Højesteretsdommer og afgive en Kendelse i Sagen?“

Jytte, der var begyndt at trække sine Handsker paa, havde et Sekund strejft Karsten From med sit Blik.

Jægermesteren fandt Ideen ypperlig.

„Du veed, jeg har den største Respekt for din Dømmekraft, Jytte! Vilhelmine kan jeg jo ikke tage med paa Raad, da Sagen gerne skulde være en Overraskelse for hende. Skal det være en Aftale, at jeg kommer og henter dig f. Eks. imorgen? Saa følges vi ad til Atelieret, og jeg forpligter mig til paa Forhaand at bøje mig for din Afgørelse.“

„Det er naturligvis meget smigrende for mig. Men jeg tør ikke tage saa stort et Ansvar paa mig. Du maa have mig undskyldt, John!“

„Der er ikke Tale om Ansvar! Begge Skitserne er fuldendt mesterlige i Udtrykket, saa enten du vælger den ene eller den anden af dem, kan for saa vidt være lige meget. Det er netop det, der volder Vanskelighed. Nu maa du ikke sige Nej.“

Jytte mærkede paa Karsten Froms Tavshed, at han var spændt paa hendes Svar. Det fik hende til at tænke paa, at han maaske kunde misforstaa hendes Vægring og tage den som Tegn paa Frygt eller Usikkerhed hos hende. Mens hun trak Handsken op over Armen, lod hun derfor, som om hun endnu en Gang overvejede Sagen.

„Iaften kan jeg i hvert Fald ikke love noget. Det forekommer mig, at jeg er optaget. Men jeg kan jo altid ringe dig op. — Og nu vil jeg gerne hjem, John! Jeg er bange for, at Mor sidder oppe efter mig.“